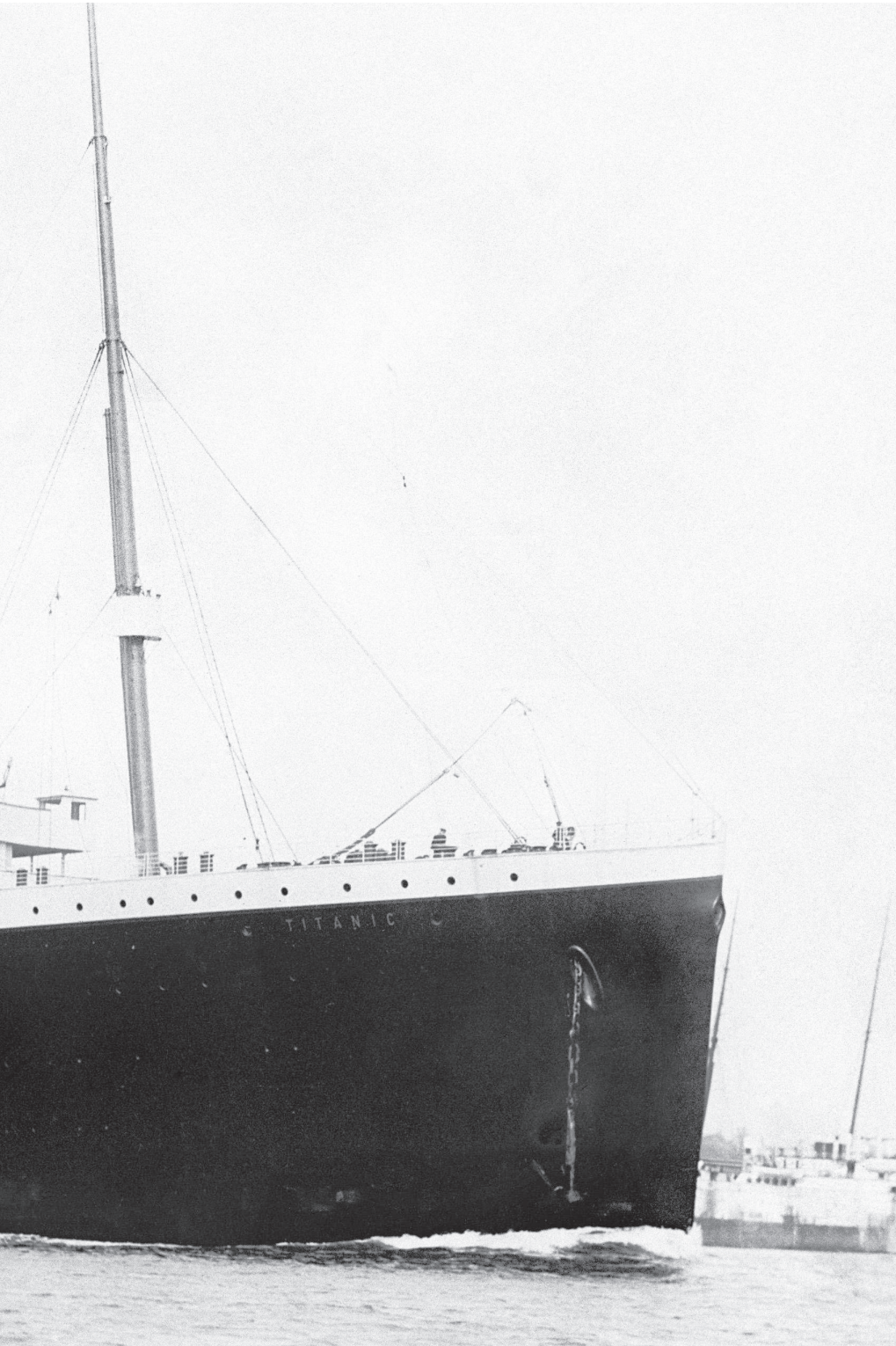

lögnum, hann hevði lært, spakuliga fall tøgn yvir tann ljóðkáta skaran, og at enda stóð hann og spældi, sum ein gandakallur, meðan sólin fór til viðar, og eyguni á teimum brúnu, holdmjúku gentunum stardu út úr leyvinum, størri og størri, eygu av koli og gimsteinum. Tá ið hann at enda gavst, legði violinina í hús-an og ætlaði at fara, varð hann forðaður av kongsins varðmonnum, og tað sýntist greitt, at hann var fangi. Hann tók tá, meðan øll enn sótu kvirr, violinina úr aftur húsanum og spældi av sínum ein-tingum, fyri at bróta fangatøkuna inni í frumskóginum, eitt sálmalag, sum um hetta mundið var á øllum vesturheims-ins varrum.

Tað var tað triðja kvøldið, Thomas gisti hjá henni, hann var enn sum eitt slag av leigara, uttanveltaður líkasum, men tað kvøldið hevði hon gjørt ein góð-an nátturða, og, meðan tey smakkaðu á vínið, var hon komin, sum av tilvild, at nerta við hondina á honum. Tað var tá, hann hevði fortalt henni søguna fyrstu ferð.

– Hjálpti tað? hevði hon spurt, hon var bliknað eitt sindur.

– Eg veit ikki, um eg var í vanda, svaraði hann, kanska, kanska ikki, men lagið sýntist eitt stutt bil at hava ávirkan, næstan sum gandur, eg tók mær lögir, beyð skundisliga farvæl, smeyg avstað, og sloppið var.

– Men hví, hevði hon sagt, hví akkurat tann sálmin?

Hann svaraði ikki, og eina løtu var tøgn. Og í grundini var tað í hesi tøgnini, sum úr eini mark, hagar kelduvatn rann, við lögnum og sælum uppruna, at tað nýggja lívið tók við. Hon hugdi niður eina løtu, hon føldi, at hon var blivin hvít í andliti sum eitt lak, so hugdi hon upp á hann, stillisliga, og í tí barda og sólbrenda andlitinum á tí víðfarna var fyrst okkurt eyggleiðandi og rannsakandi, so ein steðgur, ein dvøgur sum uppi yvir onkrum, sum kravdi hugsan, so aftur okkurt granskandi, so ein knapplig ljós-glæma, og so segði hann:

– Tú vart við!

Hon svaraði ikki, sat bara heilt still, og hevði kanska hug at blunka eitt sindur, sum skein ein bjørt sól beint á hennara andlit.

– Tú vart við! tók hann upp aftur, sum talaði hann líka nógv við seg sjálvan sum við hana, og tá svaraði hon, so lágmælt, at tað næstan ikki hoyrdist:

– Ja.

Meira segði hon ikki tann dagin. Men so við og við bleiv tað greitt, at hesin klótufarin – sum var rikin upp á land í einum fiskimannabýi eystanfyri, nær norðurmarkinum, síðani hevði reikað tvørtur um tað velduga ríkið og var endaður í tí einkisliga timburbýnum longur suðuri – fór at steðga eina tíð. Tá ið hann

hevði fingið arbeiði, helt hon, at okkurt meira mátti hon siga, og eitt leygarkvøld, aftan á nátturðan, tá tey gingu ein túr, skoytti hon nøkur fá orð upp í søguna. Tað var rætt, at hon var við, tá ið megin-skipið fór sína moyarferð, men hon var ikki einsamøll, við var eisini ein, hon var fest at, við halgum lyfti framman fyri halgum altari. Havið hevði tikið hann, og við honum teirra sáttmála.

Konsertin hetta kvøldið varð hildin í einum gomlum skúla í norðurbýnum. Mirandi hugdi at klokkan og sá, at har vóru tíggju minuttir eftir. Hon fór upp á súkkuluna og stýrði spakuliga eftir gøtuni, sum buktaði seg gjøgnum eitt umráði við býlisdørum og summerhúsum, uttan um húsini lógu stáplar av brenni, rúgvur av loki, spakar, kvíslir, brotnar leirkrukkur, onkur einstøk trillubøra. Men fram við vegnum og í brekkuni hinumegin vuksu trø, mong teirra gomul og høg, og í glæmunum frá gasslyktunum komu tey nærri, tað var, sum hevði onkur lagt litir á tey, millum dimmgrøna grann og furu sást leyvverk, ið var gulnað, brúnkað, rodnað, einastaðni reisti ein veldug reyð-eik sína bleikt skarlaksreyðu dýrd, og Miranda kom at hugsa um nakað, Faðir Mackenzie hevði sagt einaferð, hetta, at tann djúpasti vakurleikin verður til, í tí tað hvørvandi hvørvur.

Í ganginum í tí gamla skúlanum angaði nývaskað, onkur einstøk gloymd taska hekk á einum knabba. Aulan var meira enn hálvfull. Á skránni vóru verk eftir Vivaldi, Brahms, Bach, Tsjajkovskij og Beethoven. Ta fyrstu tíðina hevði Thomas havt teir vanligu teknisku trupulleikarnar hjá tí sjálvlærda, men hann hevði gingið til undirvísing á tónleikaskúlanum og fingið tey flestu lýtini burtur, so at hansara styrki, tann samangreipan av ovurhuga og eg-gloymsku, sum summi róptu sál, nú kom til sín rætt, óminkað av tøkniligum misljóði. Miranda hoyrði hansara spæl, líkasum var tað loyst burtur úr heildini, og tað var fyri henni sum at fara ein túr inn í ein furuskóg á vári í lottum sirmi, fossar av grønum, við einum gráum farra, bórast henni fyri, og longur inni nýggir fossar, grøn dýpir, sum lótu upp fyri nýggjum dýpum av lætt streymandi grønsku, ein áhaldandi burður av grønheimum inni í nýggjum grønheimum, men so skifti bilætið, og ósædd og vard har hon sat, gjørði hon hesa umaftur og umaftur endurtiknu ferðina, út á havið, inn í ein, als ikki hjartkiptan, men á onkran hátt hópisleyst javnlyntan, hurli-vasa av salongum, prýðiligum loftum, ljósakrúnum, trappum, orkestrum, gomlum, ungum, børnum, tænarum í hvítum búnum, men so kom hon ikki longur, tí alt í einum var tað har, tað stóra, hvíta tjald-ið, og hon sá og hoyrði ikki meira, hómaði bara, sum í tjúkkum mjørka, skap, umgerðir, rørslur, hon ikki skilti, og hoyrði, sum tá makliga fallandi sirm fær ein skóg at teska, eina áhaldandi surran ella murren, sum fjaldi okkurt, so óhugnaligt og fremmant og ófrásigiliga lög-ið, at tað sýtti fyri at verða sætt.

Og longur kom Miranda ikki. Men nøkur ting, sum vóru hend frammanundan, visti hon, eitt nú tað at Ralph eina viku frammanundan hevði tikið prógv sum lækni, í landinum, haðani skipið sigldi út, at hann hevði fingið sín vitn-isburð handaðan, í skreytkappa og há-tíðarhúgvu, og at tey seinni henda sama dagin giftust í eini lítlati kirkju skamt frá tí lærda háskúlanum. Prógv og vígslu-skjal vóru sjálvsagt burturmist, men iva-

leyst funnust tvítøk á onkrum skrivstov-um handan hav. Hennara egna prógv sum sjúkrasystir, sum hon hevði tikið árið fyri, lá í skuffuni í náttborðinum heima. Men hon megnaði ikki at taka starvið upp aftur og var glað um arbeiðið á The River Café, hóast tað ikki var væl lønt.

Í býnum vóru tað um hetta mundið bara tey múgvandi, sum høvdu telefon, lækna, prestar, hotellini, timburkongur-in Dillon og Mr Fields, sum átti sagvirkið. Hini vóru ambætað av telefonverkinum, sum stóð beint við tann gamla skúlan, og haðani boð vórðu send til fólk. Tá ið konsertin var av, fóru Thomas og Miranda út til súkkulnar, slík kvøld plagdu tey at eta ein lættan bita, tá ið tey komu heim, breyð og ost ella kanska ein lítlan fiskarætt, og vanligu drukku tey tá eitt glas av hvítvíni ella reyðvíni afturvið. Tey høvdu sett seg á súkkulnar, tá ið Fionna, ein av gentunum á telefonstöðini, kom út og rópti á Mirandu:

– Tað er telefon til tín.

Tað var kanska Mr Murphy, sum átti kaffistovuna, sum vildi hava eina vakt broytta. Hon hevði annars frí dagin eftir.

– Far tú bara undan, segði hon við Thomas, tú kanst seta á borðið. Eg komi aftaná.

Tá ið hon kom inn í tann tronga telefonklivan, tók hornið av og hoyrði røddina, hendu samstundis tvey ting. Tað fyrsta: at hetta, eftir at hon hevði latið heim og fang upp fyri einum fremmandum, og síðani fest hann, við, enn einaferð, einum ævinliga bindandi skjali, var tað, hon innast inni hevði óttast meira enn deyðan sjálvan. Tað næsta: at, sum í einum sjónleikarhúsi, varð tjaldið drigið frá, bráðliga og uttan fyrilit, so at hvør einasta stakmynd í allari gondini, frá tí fylkingin av ferðafólkum skar seg odda-spísk og eirindaleys inn ímillum hana og mann sín, og hon varð lyft upp í ein bjargingarbat av einum matrósi í hvítum búna, við eitt stóð lýsandi klár fyri henni.

Hon royndi at siga okkurt við skili í. Eina løtu var steðgur, so var røddin aftur har, ein rødd við kantum, neyv, jarðbundin, á onkran ólýsiligan hátt, hugsaði hon, avmarkandi, hansara, tað var ikki at fara skeiv av. Har kom ein frásøgn um uppihald á einum sjúkrahúsi eystan hav, um minnissmiss í fýra ár og nakrar mánar, og um hetta bráðliga at vakna upp til nýtt liv. Hann var ikki lækni fyri onki, og hon hoyrði, gjøgnum linjuna, illtung orð sum posttraumatiskt og amnesi. Men sum skilti hann, at hon var tikin á bóli, kanska blivin kløkk, segði hann so, í tí hann nevndi ein bý eystanfyri:

– Ferðin við toki tekur eitt lítið samdøgur. Eg eri frammi í annaðkvøld um sekstíðina.

Tá ið hon kom heim, hevði Thomas borðreitt inni í stovuni við einum vóngrønum dúki, og við trimum sløgum av osti og eini fløsku av reyðvíni úr California. Hon legði merki til, at vínglæsini vóru nýggj, av tí rætta, stóra slagnum, Thomas forvann væl á timburvirkinum, og hetta gjørði hann viðhvørt, keypti nýggjar brúkslutir, friðkaði um heimið. Thomas, sum var fittur í hondunum, hevði eisini smíðað bæði klædnaskáp og eitt nýtt stovuborð umframt náttborðið, hennara fyrsta. Tey sótu við vindeyggað, út ímóti ánni, har var altíð okkurt at eygleiða, timburprámar, ein húsbátur, onkur vilst eikiklóta, hinumegin ánni hómaðist